

[Horn.]

Vi tror ikke, at den rette ligevægt kan skabes på anden måde end — som her foreslået — ved at linnedele på grundlag af skolens almene bedømmelse, støttet af beskedne prøver. Vi er på forhånd sikre på, at det vil give det resultat, som forslaget sigter på, og som har lærerorganisationens tilslutning. På samme måde mener vi, det er aldeles nødvendigt, at den praktiske linie får en målsætning og giver adgang til et vidnesbyrd, der udtrykker skolens almindelige vurdering af elevens arbejdsresultat. Derved får vi ikke blot en vis ligestilling, men også en bedre vejledning for erhvervene og de efterfølgende skoleformer, som eleverne senere måtte søge. Det er to ting, som er særdeles afgørende, når man vil skabe en balance mellem de to grupper af unge.

Jeg erindrer, at man ved behandlingen af seminarieloven var i tvivl om, hvorvidt det var muligt at give en reel bedømmelse på den måde, som her var tænkt, uden at gøre brug af karakterer i decimaler. Vi nåede dog til, at det var gør ligt, og ærligt talt synes jeg ikke, man kan være bekendt at rejse dette problem i forbindelse med børn, der står overfor voksne, men ikke overfor elever iøvrigt. Forøvrigt har jeg så megen tiltro til den danske lærerstand, at jeg tror, at den med sine frie arbejdsformer også vil kunne fylde rammerne og medvirke til, at man kan nå frem til en forsvarlig ordning, hvorefter man kan give eleven det vidnesbyrd, som han har krav på. Det vil være en vældig støtte for de elever, som går ud af den praktiske linie, som forslaget indeholder bestemmelse om.

Foruden skolen er der endnu to parter i sagen, nemlig forældrene og erhvervene, og vi må herfra, mener jeg, have ret til at sige til begge parter, at nu må de også medvirke til, at den reform, vi her gennemfører, virkelig slår igennem, så at den ikke mislykkes som reformen af 1937. Vi hilser med glæde, at erhvervene har taget den positive stilling at gå ind i et samarbejde, så at man kan finde ud af, hvor erhvervenes ønsker ligger;

det har det i høj grad skortet på hidtil — erhvervene har ment, at de nok kunne klare problemerne, når de fik de unge ind i fagskolerne — og dette skulle yderligere være en garanti for, at vi kan nå frem til det rigtige.

Med hensyn til spørgsmålet om at stille land og by lige bemærkede jeg under den politiske åbningsdebat, at en af talerne gav udtryk for, at det vel ikke var afgørende, om land og by blev stillet lige. Måske ikke, men vi mener netop, at det er nødvendigt, hvilket jo også delvis fremgår af det stigende antal præliminærkursus, som oprettes landet over. Vi mener, at landsbyens og byens børn har krav på de samme muligheder. Det er ikke som for 40 år siden, at man ved konfirmationen næsten kunne forudsige børnenes erhvervsmæssige løbebane. Mulighederne for en videre udstykning af den danske bondejord er afsluttet, og det antal mennesker, som der kan skabes erhvervsmuligheder for ved en fortsat udstykning af de store gårde og anden jord, der måtte være til rådighed, er særdeles begrænset. Vi ved allesammen, i hvor stort omfang folk vander fra landet og ind til byerne, og det er efter vor mening rigtigt, som den højtærede minister gav udtryk for, at dette forslag i høj grad vil medvirke til, at man kan holde landets unge ude i landkommunerne længst muligt og ikke drage dem ind til byerne allerede i 11 års alderen.

Til yderligere belysning af dette forhold vil jeg gerne henvide til den tale, som folketingets højtærede formand holdt under sidste års finanslovdebat, og hvori han stillede problemerne op: hvorledes vi må regne med, at et stigende antal — vel også et progressivt stigende antal — af Danmarks unge skal beskæftiges i industrien. Vi deler helt dette synspunkt.

Endelig er der spørgsmålet om det 8. skoleår, som er en af forudsætningerne for, at midterlinieforslaget kan komme til at virke efter sin hensigt. Der har også været tale om en stærkere centralisering, for at man kan få den fulde nyttevirkning af forslaget, som